

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ם) 15-5016

בית הדין לעררים בירושלים
בפני כב' הדיין מרט דורפמן

העוררים:

1. **סלומון איוב מסגנה**
 2. **ד"ר הדס ירון מסגנה**
 3. **פלונית (קטינה)**
- ע"י ב"כ עו"ד ענת בן-דור מן התכנית לזכויות פליטים
באוניברסיטת תל-אביב

נ ג ד

המשיב:

משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה
ע"י הלשכה המשפטית, עו"ד מיטל פרי

פסק דין

1. בפניי ערר שהוגש ביום 15.12.15 על החלטות המשיב מיום 20.09.15 ומיום 9.01.17 הדוחות את בקשתם של העוררים לשדרוג מעמדו של העורר 1 מכוח חייו המשותפים עם העוררת 2, בהתאם לנוהל מס' 5.02.0009 של המשיב – "נוהל הטיפול במתן מעמד לבני זוג של ישראלים, לרבות בני אותו מין" (להלן: "הנוהל" או "נוהל ידועים בציבור").
2. כרקע עובדתי אפרט כי העורר 1 (להלן – העורר), אזרח אריתריאה, יליד 1978. העותר שירת בארצו כטייס וכקצין שהיה מופקד על אחת מיחידות התובלה של חיל האוויר האריתראי. העוררת 2 (להלן – העוררת), אזרחית ישראלית, ילידת 1972. העוררת 3 - בתם של העוררים, ילידת 2012. העורר, לפי גרסתו, נאלץ לברוח מאריתריאה בשנת 2007 לאחר שהואשם בסיוע לעריקתם של שלושה אנשי צוות אוויר. הוא נעצר ללא משפט ונכלא בכלא תת-קרקעי. לאחר שישה חודשים הועבר העורר למתקן מעצר אחר, שם נחקר בעיוניים. רק למעלה משנה לאחר המעצר הובא העורר בפני שופט צבאי שקבע כי אין ראיות לגבי מעורבותו של העורר בעריקה. למרות זאת, נמנע הצבא מלשחרר את העורר. הוא נלקח לבסיס צבאי, משם הצליח לבסוף לברוח ולחצות את הגבול לסודן. בסודן ביקש העורר מקלט, אולם נאלץ לעזוב אותה לאחר שנעשה ניסיון לחטפו, כך לטענת העורר, בסמוך למקום מגוריו בחרטום. העורר, לפי הצהרתו, הסתנן לישראל ביום 20.02.08 דרך גבול מצרים. ביום 13.03.08 פנה העורר לנציבות האו"ם לפליטים. לעורר הונפק נייר הגנה ע"י הנציבות. כמו כן, בשנים הראשונות בארץ לעורר היה

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

רישיון ישיבה לפי סעיף 2(א)5 שהוארך מעת לעת. בחודש מרץ 2008 פגש העורר לראשונה את העוררת כשהגיעה אל המקלט בו שהה במסגרת פעילותה כמתנדבת במרכז לקידום פליטים אפריקאים. ההיכרות בין השניים הפכה לידידות אשר הובילה ליחסי זוגיות. בחודש אוקטובר 2009 החלו השניים להתגורר יחד ולקיים משק בית משותף בדירה ששכרו.

3. ביום 20.05.10 הגישו העוררים בקשה למתן מעמד עבור העורר מכוח חייהם המשותפים ובהתאם לנוהל ידועים בציבור. העוררים הגישו מכתב מבאת כוחם בו ביקשו לקבל בקשתם ללא המסמכים הנדרשים. במסגרת בקשתם הציגו תעודת זהות אריתריאית ורישיון נהיגה של העורר, מכתבים ממשפחה וחברה, תמונות משותפות, תלושי שכר, אישור הפקדות לחשבון של העוררת ואביה ופירוט שיחות. העוררים ציינו כי אין בידי העורר דרכון בר תוקף, תעודת יושר, תעודת לידה או תעודה המעידה על מצבו האישי של העורר. לטענתם, העורר לא יכול לפנות לשגרירות אריתריאה ולבקש סיועה בהמצאת מסמכים מזהים. עוד צירף העורר לבקשתו תצהיר מטעמו לפיו הוא רווק וכי מעולם לא היה נשוי. ביום 22.06.10 נמסר לעוררים מכתב דחיית בקשתם בשל אי המצאת תיעוד נדרש. נגד החלטה זו של המשיב הוגשה עתירה מנהלית (עת"מ 26152-09-10). במסגרתה הוגשה הודעה מטעם המשיב לפיה תיערך בחינה מחודשת של בקשת העוררים. בהתאם לכך, ביום 13.02.11 העתירה נמחקה. ביום 21.09.11 נערך לעוררים ראיון לבחינת כנות הקשר, ולאחריו ביום 20.11.11 אושר לעוררים להתחיל את ההליך המדורג ללא המצאת התיעוד הנדרש. ביום 27.11.11 הונפק לעורר רישיון ישיבה מסוג ב/1 לשנה והוא הוארך מעת לעת. מאז במהלך השנים נערכו לעוררים גם ראיונות ע"י המשיב לצורך בחינת המשך כנות הקשר.

4. ביום 19.10.14 הגיש העורר בקשה לשדרוג מעמדו למעמד של תושב ארעי (אשרת א/5). ביום 2.07.15 נשלחה לעוררים החלטת המשיב לפיה לצורך שדרוג מעמדו של העורר עליו להמציא תעודות ודרכון זר תקף כנדרש בנוהל ידועים בציבור. עוד צוין בהחלטה, כי עד להמצאת התיעוד אמור, ניתן יהיה להמשיך ולהאריך את אשרת העורר מסוג ב/1 בכפוף לנוהלי המשיב. ביום 30.08.15 הגישו העוררים ערר פנימי על החלטת הדחייה. ביום 20.09.15 הערר הפנימי נדחה ע"י ראשת דסק מרכז. בהחלטה צוין כי המצאת דרכון ותיעוד ציבורי של המוזמן הינו תנאי בסיס לשדרוג מעמד, על כן לא יאושר שדרוג מעמדו של העורר ללא המצאת המסמכים הרלבנטיים. על החלטה זו הוגש הערר דנן. ביום 27.03.16 הוארך רישיונו של העורר בשנה, עד ליום 27.03.17. במסגרת ניהול הערר, נעשתה גם פנייה מטעם ב"כ העוררים למשיב לזרז מתן החלטה בבקשת העורר לקבל אשרת חוזר לצורך נסיעה לאחותו המתגוררת בארה"ב עקב מצבה הרפואי הקשה. ביום 29.03.16 אושרה לעורר תעודת מעבר למשך שנה וכן אשרת חוזר. ביום 25.04.16 יצא העורר מהארץ וטרם חזר אליה. יצוין, כי במהלך הביקור, בראשית חודש מאי 2016 סבל העורר מהתקפת אפנדיציט ומכאבי ראש חזקים. הוא עבר ניתוח להוצאת

מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

האפנדיציט וכן לקה בדימוס תוך-מוחי מאסיבי עקב מלפורמציה של כלי הדם המוחיים. העורר נשאר בארה"ב לצורך טיפולים רפואיים לייצוב כלי הדם.

5. עקב מצבו הרפואי של העורר, ביום 25.12.16 פנו העוררים לשר הפנים בבקשה לשדרוג מעמדו של העורר למעמד של א/5, וזאת בשל צרכים רפואיים דחופים עם שובו מארה"ב. במסגרת הבקשה נטען, כי עת ביקר העורר את אחותו בארה"ב סבל מדימוס תוך-מוחי חמור, וחייב ניצלו הודות לטיפול רפואי דחוף שקיבל בארה"ב. עוד נטען במסגרת הבקשה, כי לאחר שובו לישראל יזדקק העורר להמשך טיפול ומעקב רפואי שבהיעדר ביטוח רפואי לא יוכל לקבלו. ביום 9.01.17 ניתנה החלטתו של מנהל אגף מרשם ומעמד אצל המשיב (אליו הועבר הטיפול בפניית העוררים לשר הפנים) הדוחה את הבקשה. בהחלטה זו צוין, כי עמדת המשיב הנוגעת להמצאת המסמכים בעניינו של העורר בעינה עומדת, וזאת נוכח היותה תנאי בסיסי הכרחי שלא ניתן לוותר עליו. ביום 19.01.17 הגישו העוררים בקשה לתיקון כתב הערר, כך שיכלול גם את החלטת מנהל אגף מרשם ומעמד אצל המשיב. ביום 2.02.17, לאחר קבלת תגובת המשיב, התיר בית הדין את תיקון כתב הערר. בהתאם לכך, ביום 9.03.17 הוגש הערר המתוקן. כמו כן, ביום 1.06.17 ביקשה ב"כ העוררים לפטור את העורר מהתייצבות לדיון שנקבע ליום 22.06.17. בבקשתה ציינה, כי העורר עדיין עובר טיפולים מורכבים בארה"ב ומצבו אינו מתיר לו לטוס לישראל. לבקשה צורף מכתבו של רופא המטפל, מיום 6.03.17, המעדיך כי לאחר הטיפולים התקופתיים לייצוב כלי הדם במוחו של העורר, הוא יזקק לניתוח ולטיפול הקרנה נוסף. טרם נקבע מועד לניתוח ולטיפול המסכם. בהחלטתי מיום 5.06.17 פטרתי את העורר מהתייצבות לדיון. לפיכך, הדיון ביום 22.06.17 נערך במעמד ב"כ הצדדים והעוררת בלבד.

טענות הצדדים

6. ב"כ העוררים טענה כי נקודת המוצא ממנה יש לבחון את עניינם של העוררים היא זכותם לחיי משפחה. אין בכוחו של נוהל ידועים בציבור לאיין את הזכות. בעניינם של העוררים לא קיימת מחלוקת אודות כנותה ויציבותה של הזוגיות בין העוררים. לכן נטען, כי כאשר הותר לעוררים להתחיל בהליך המדורג והם השלימו כבר יותר משלוש שנים בהן שהה העורר במעמד ב/1, אין "להקפיא" את העורר במעמד זה לנצח, תוך פגיעה חמורה בתא המשפחתי. בעניינם של העוררים קיימת שורה של נסיבות ייחודיות שבגינן חובה על המשיב לסטות מן הנוהל, לא לדרוש את המצאת המסמכים עפ"י הנוהל אלא לשדרג את מעמדו של העורר ל-א/5, ולאחר מכן לאפשר לו לסיים את ההליך המדורג עד לרכישת מעמד של תושב קבע. נסיבות אלה, לטענת ב"כ העוררים, כוללות: העובדה שהעורר הביא די מסמכים כדי לזהות עצמו ובכך מתקיימת תכליתו של הנוהל; חוסר יכולת של העורר להמציא מסמכים נוספים; מעמדו של העורר כמבקש מקלט שבגללו אין להפנותו לרשויות ארצו (לרבות פנייה על ידי קרובי משפחתו) לצורך קבלת מסמכים, זאת גם בהתאם להנחיות נציבות האו"ם לפליטים;

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

המשיב מושתק מלדרוש את המסמכים שהוא עצמו קבע שהעורר אינו יכול להמציא; הפליית העורר ביחס לאחרים בנסיבות דומות לגביהם לא עמד המשיב על דרישת המסמכים; הצורך הרפואי הנואש של העורר לקבל מעמד א/5 שיקנה לו ביטוח בריאות ממלכתי וזאת לאור מצבו הרפואי. לדברי ב"כ העוררים, אין מדובר אך בעניין כלכלי. בריאותו ורווחתו של העורר משליכים על חוסנו ורווחתו של התא המשפחתי כולו. אם העורר לא יכול "לעמוד על רגליו" ולמלא תפקידיו כאבי התא המשפחתי, תפגע כל המשפחה. עסקינן אפוא, בשיקול הומניטרי מובהק המתייחס ישירות לכל שלושת העוררים.

7. המשיב התנגד לקבלת הערר. לטענתו, דין הערר להידחות מחמת היעדר עילה, שכן לא נפל כל פגם מנהלי או אחר בהחלטת המשיב לדחות את בקשת העוררים לשדרוג מעמד העורר מכוח זוגיותו עם העוררת. העוררים לא עמדו בתנאי הנוהל הדורשים המצאת מסמכים – דרכון תקף, תעודת לידה, תיעוד על מצב אישי ותעודת יושר של העורר. על כן, החלטת המשיב בעניינם של העוררים הינה ראויה, סבירה ומידתית ונתקבלה בהתאם לשיקול דעת הרחב של המשיב. לטענת המשיב, הדברים אמורים ביתר שאת, עת עסקינן בבקשה בהתאם לנוהל ידועים בציבור, ומקום בו העורר עצמו ציין, במסגרת טופס פנייתו לנציבות האו"ם לפליטים, כי הינו נשוי וכי יש לו שני ילדים באריתריאה. טעם זה לבדו מחייב קבלת מסמך ציבורי אובייקטיבי, המעיד על מצבו האישי. לדברי המשיב, אומנם הוחלט לאפשר לעוררים לפתוח בהליך מדורג, אך בשום שלב לא צוין כי הוחלט לאשר לעוררים את ההליך המדורג כולו, על כל שלביו, בהיעדר המצאת המסמכים החסרים. העורר גם לא הוכיח כי קיימת מניעה כלשהי לפנייתו לרשויות ארצו ולא הוכיח כי אין באפשרותו להמציא את המסמכים הנדרשים. עוד נטען כי העורר זוהה אומנם כאריתריאי, אך אין בכך משום הכרה בהיותו נרדף בארצו מסיבה זו או אחרת. העוררים לא המציאו כל אסמכתא לכך שלעורר נשקפת סכנה כלשהי במדינתו. העורר מעולם לא הגיש בקשה פרטנית למקלט, וממילא לא נבחנו נסיבות יציאתו ממולדתו וטענותיו לסכנה הנשקפת לו כאמור. באשר למצבו הבריאותי של העורר, טען המשיב, כי הוא לא מזלזל במצבו הבריאותי של העורר, אך עדיין סבור כי מדובר בטענות מהמישור הכלכלי בדבר חוסר היכולת של העוררים לממן את הטיפולים להם יהיה זקוק העורר, בהתאם לביטוח הבריאותי הפרטי אשר עמד בתוקפו עת שהה בישראל.

דין והכרעה

8. השאלה העיקרית שבה נדרשת ההכרעה במסגרת הערר דנן הינה האם יש מקום לבטל את החלטות המשיב ולאפשר את שדרוג מעמדו של העורר למעמד של תושב ארעי (אשרה א/5) במסגרת ההליך המדורג או שמא אין להתערב בהחלטות המשיב בעניין זה? על מנת להשיב לשאלה זו תחילה יש לבחון סוגיה מקדמית אחת שיש לה השלכה ישירה לצורך הכרעתי. האם העורר הינו מבקש מקלט? הצדדים חלוקים בעניין זה. לטענת המשיב, העורר אומנם פנה עם

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

כניסתו לישראל לנציבות האו"ם לפליטים ומילא טופס זיהוי, אך לדברי המשיב העורר מעולם לא הגיש בקשה פרטנית למקלט ולכן היא גם לא נבחנה. מנגד, טוענים העוררים כי העורר כן הגיש בקשה למקלט מדיני לנציבות האו"ם לפליטים שהייתה בזמנו אמונה על בדיקת בקשות המקלט בישראל. אכן, ב"כ העוררים הודתה בדיון כי כשהטיפול בעניין בקשות המקלט עבר לידי המשיב, העורר לא הגיש בקשה למקלט מדיני ליחידת הטיפול במבקשי מקלט אצל המשיב, אולם בעניין זה חשוב לזכור כי עד שנת 2013 המשיב לא איפשר לאזרחי אריתריאה להגיש בקשות מקלט פרטניות, ובשנת 2013 העוררים היו כבר בתוך ההליך המדורג בהתאם לנוהל ידועים בציבור. זאת ועוד, בהתאם לסעיף ג.16 לנוהל יוצא, כי למעשה לא ניתן להגיש במקביל שתי בקשות לקבלת מעמד בישראל. מכאן גם ברור, כי אילו העורר היה מגיש בקשת מקלט במקביל להליך המדורג, היה עליו לוותר על אחת הבקשות. תימוכין לעמדה זו ניתן למצוא גם במכתבה של ראש ענף אצל המשיב המופנה לעוררת, בו היא כותבת מפורשות כי: "לא ניתן לפנות לכמה אפיקים בבת אחת, שמא אחד מהם יצליח" (נספח ע/11). מכל מקום, עמדתי היא כי לצורך ההכרעה בערר זה, די בכך שהעורר רואה את עצמו בתור מבקש מקלט מבחינה סובייקטיבית.

9. סוגיה נוספת שיש לתת עליה את הדעת היא סוגיית אי-המצאת המסמכים ע"י העורר. אומנם, העורר לא המציא את המסמכים הנדרשים, אך המשיב איפשר את תחילת ההליך המדורג ואף העניק לעורר אשרת ב/1 שחודשה מעת לעת. האם רשאי המשיב לדרוש כעת כתנאי לשדרוג מעמדו של העורר את המצאת המסמכים החסרים? בעניין זה חשוב להדגיש כי מעיון בדוח ביקורת שנתי האחרון של מבקר המדינה עולה כי המבקר הקדיש פרק שלם לבחינת הטיפול בהסדרת מעמדם האזרחי של בני משפחה זרים של ישראלים. בפרק הזה נכתב כדלהלן:

"בהנחיות מינואר ומאוגוסט 2015 קבע מנהל אגף מרשם ומעמד כי אם אי אפשר לאשר מתן אשרת שהייה ל"מסתנן" שנמצא בקשר זוגי עם ישראלי (בקשרי נישואין או חיים משותפים), מסיבות שונות, לרבות קושי בהמצאת מסמכים, על לשכת האוכלוסין להאריך תוקף של אשרה שמונפקת ככלל ל"מסתננים" – אשרת 2(א)5 – אשר מקבילה לאשרת תייר (ב/2). יצוין כי על האשרה האמורה מצוין בפירוש כי היא אינה כוללת אישור עבודה בישראל. עוד נקבע, כי כאשר בן הזוג הזר שהוגשה בקשה להסדרת מעמדו לפי נוהל ידועים בציבור הוא מאריתריאה או מצפון סודן, אין להתנות את פתיחת הבקשה בכך שהוא ימציא את כל המסמכים. לפי ההנחיות, אם לבן הזוג הזר אין כלל מסמכים והלשכה השתכנעה בכנותו של הקשר הזוגי, היא תעניק לו אשרה מסוג 2(א)5, ותאריך אותה מדי חצי שנה, עד להמצאת מסמך מזהה (דרכון או מסמך רשמי המאומת כדיון), ניתן יהיה לתת לו אשרת ב/1, אולם אשרת א/5 תינתן לו רק אחרי שהמציא את כל

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

המסמכים שיש להגיש על פי הנוהל. (פורסם בדוח שנתי 67ב (מאי 2017), עמ' 1046, ההדגשה שלי, מ.ד.).

10. מהאמור לעיל נובע, כי המשיב קבע בהנחיותיו מינואר ומאוגוסט 2015 נתיב חליפי לטיפול בבקשות למתן אשרה לבן הזוג הזר שהוא אזרח אריתריאה או צפון סודן. עוד עולה מדוח הביקורת השנתית, כי בדיון שקיים המשיב בנובמבר 2016 סוכמו הכללים לגבי בקשה להליך מדורג למתן אשרה לבן זוג זר שהוא מסתנן, וכי בכוונת המשיב לפרסמם בחודשים הקרובים (ראו שם בעמ' 1047). לבית הדין לא ברור מדוע ההנחיות של מנהל אגף מרשם ומעמד של המשיב לא הובאו לידיעתו באמצעות המשיב, ובית הדין למד על כך רק מעיון בדוח של מבקר המדינה. בכל מקרה, הואיל והכללים לגבי הבקשה להליך מדורג למתן אשרה לבן זוג זר שהוא מסתנן טרם פורסמו, ואף לא הובאו לידיעת בית הדין באמצעות המשיב, אינני רואה כל מקום לדון במקרה הנוכחי לפי הכללים החדשים. למעלה מן הדרוש אציין, כי על פני הדברים, גם אם הייתי מחיל את ההנחיות של מנהל אגף מרשם ומעמד על העורר שלפנינו, ככל הנראה, הדבר לא היה משנה את מצבו של העורר לטובה שכן הדרישה של המצאת כל מסמכים כתנאי לשדרוג המעמד ל-א/5 נשארה. על כל פנים, בנסיבות המקרה דן על העוררים, לטענת המשיב עצמו, עדיין חל נוהל רגיל של ידועים בציבור. זאת ועוד, המשיב בהחלטותיו נשוא ערר זה עומד על דרישתו לפיה על העורר להמציא את המסמכים החסרים בהתאם לנוהל של ידועים בציבור. לעניות דעתי, הדרישה להמצאת המסמכים בהתאם לנוהל, כתנאי לשדרוג המעמד ל-א/5, הינה דרישה סבירה שהמשיב רשאי לעמוד עליה ואין מקום לבטלה באופן גורף.

11. אך כמובן שכל מקרה צריך להיבחן לפי נסיבותיו הקונקרטיות. העורר שלפנינו רואה את עצמו כמבקש מקלט, כפי שצוין לעיל. אין גם לשכוח כי ישראל נכון לעת הזו עדיין נוקטת במדיניות של אי ההרחקה של אזרחי אריתריאה בחזרה לארצם בשל הפרת זכויות האדם במדינו זו. כך שבכל מקרה, ובלא כל קשר לטענות המקלט של העורר, לא ניתן להרחיקו לארצו. העורר טוען מצדו, כי פנייתו לשגרירות אריתריאה בישראל או פנייה לקרובי משפחתו בארצו לצורך השגת המסמכים, תסכן את שלומם של קרובי משפחתו. ניכר גם, כי העורר עשה מאמצים להציג למשיב מסמכים שיש בהם כדי להעיד על זהותו. כך המציא העורר תעודת זהות אריתריאית מקורית (נספח ע/2), רישיון נהיגה מקורי (נספח ע/3) ומספר מסמכים לא מקוריים שהונפקו ע"י חיל האוויר האריתריאי והמוסד הלימודי שבו הוא למד, לטענתו. כמו כן, העורר המציא תצהיר מאחותו שנעשה בפני קונסול ישראל בפילדלפיה (נספח ע/17). בתצהיר זה היא אישרה את זהותו של העורר. הוגשו עוד 2 תצהירים נוספים מאנשים שהכירו את העורר באריתריאה והעידו על זהותו (נספחים ע/18 וע/36). סבורני שלאור נתוניו של העורר והחשש הסובייקטיבי שלו, הגם שטרם נבדק ע"י הרשויות בארץ, וכן המאמץ שעשה, כאמור לעיל, אין לדרוש ממנו פנייה לשגרירות אריתריאה או לקרובי משפחתו בארצו לצורך המצאת המסמכים החסרים. אם כך, האם ניתן לומר כי בהעדר הצגת המסמכים הנדרשים על העורר להישאר ללא הגבלת

מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

זמן כלשהי במעמד ב/1? האם המקרה אינו מצדיק סטייה מנוהל של המשיב וויתור על דרישת המסמכים לפי הנוהל? השיטה לפיה הרשות המנהלית אינה שוקלת סטייה מנהלית, אינה כדין והיא מנוגדת להלכה של בית המשפט העליון. בעניין זה נפסק זה מכבר כי:

"הלכה מושרשת היא בפסיקתנו כי אל לה לרשות לדחות בקשה המונחת לפניה בהסתמכה על מדיניותה הכללית ועל ההנחיות הכלליות שקבעה לעצמה ועל אלה בלבד. על הרשות לבדוק כל בקשה לגופה, תוך שהיא בוחנת את נסיבותיה המיוחדות, בהתחשב במדיניות הכללית, ושוקלת אם יש בבקשה הצדקה לסטות מהמדיניות שקבעה לעצמה. מדיניות כללית אינה יכולה לפטור את הרשות מבחינה עצמאית ועניינית של העניין הקונקרטי שבא בפניה" (ראו בג"ץ 4382/98 גבאי נ' שר הבריאות ואח', פ"ד נב(3), 418, 423 והאסמכתאות שם).

12. אין לשכוח כי העורר שלפנינו סבל מדימום תוך-מוחי חמור בעת שהגיע לבקר את אחותו בארה"ב, כאמור לעיל. העורר עדיין עובר טפולים בארה"ב. לכתב הערר המתוקן צורף מכתבו של ד"ר אונגר נירוכירורג ישראלי, אשר התבקש לעיין במסמכיו הרפואיים של העורר ולחוות דעתו על צרכיו הרפואיים של העורר לאחר השלמת הטיפול וחזרתו לישראל. במכתב זה ציין ד"ר אונגר כי הוא לא בדק את העורר, אך על סמך עיון במסמכים הרפואיים בנוגע למצבו הרפואי של העורר, באופן עקרוני ניתן לקבוע בוודאות כי בעיה מעין זו מצריכה מעקב וטיפול נירוכירורגי ונירו-ווסקולרי למשך שנים לצורך הבטחת בריאותו של העורר. על כן, בנסיבות המקרה, לאור מצבו הבריאותי של העורר, ובעיקר האירוע המוחי שלקה בו, מסקנתי היא כי מתקיימים טעמים הומניטריים המצדיקים סטייה מהנוהל של ידועים בציבור ושדרוג מעמדו של העורר. בכדי להפיק את דעתו של המשיב, אדגיש כי שדרוג המעמד של עורר אינו בבחינת סיום ההליך המדורג, והמשיב כמובן מוסמך לבחון את הארכת תוקף רישונו של העורר אף בהיותו במעמד של תושב ארעי. מנגד, סבורני, כי בהתחשב במחלתו של העורר, שדרוג מעמדו למעמד של תושב ארעי תעניק לו תחושת ביטחון ויציבות ותאפשר לו ולבת זוגתו לכלכל את צעדיהם בצורה טובה יותר בהתמודדות עם מחלת העורר לכשישוב בחזרה ארצה. לכן, עמדתי היא כי החלטת המשיב, לאור הממצאים החדשים בנוגע למצבו הבריאותי של העורר שהובאו לידיעת המשיב בפנייתה של ב"כ העוררים מיום 25.12.16, הינה לא מידתית.

13. לאור כל האמור לעיל הנני מקבל את הערר במובן זה כי החלטות המשיב מיום 20.09.15 ומיום 9.01.17 מבוטלות. לעורר יינתן רישיון של תושב ארעי מסוג א/5 למשך שנה בכפוף לעריכת ראיון כנות הקשר, ולאחר מכן הארכתו תיבחן ע"י המשיב. העורר יפנה תוך 14 יום לאחר שובו מארה"ב למשיב ויגיש בקשה מתאימה לצורך קבלת אשרה מסוג א/5 לשנה בהתאם לאמור בפסק דין זה.

מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

14. הנני מורה למשיב לשלם לעוררים הוצאות משפט בסך של 3,000 ש.ה. ההוצאות ישולמו תוך 30 יום מהיום.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי בירושלים, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.

ניתן היום, 3 ביולי 2017, ט' בתמוז התשע"ז, בהעדר הצדדים.

מרט דורפמן, דיין
בית הדין לעררים